

Slovo života - Jún 2016

„Žite jeden s druhým v pokoji.“ (Mk 9, 50)

Ako nám dobre padne Ježišova výzva na pokoj uprostred všetkých konfliktov, čo sužujú ľudstvo na mnohých miestach sveta. Udržiava ňou pri živote nádej s vedomím, že on je ten pokoj, a sľúbil nám, že nám dá svoj pokoj.

Markovo evanjelium prináša túto vetu v závere celej série výrokov, s ktorými sa Ježiš obracia na učeníkov zhromaždených v dome v Kafarnaume. Vysvetľoval im, ako má žiť jeho komunita. Záver je jasný: všetko má viesť k pokoji, v ktorom je obsiahnuté každé dobro.

My sme povolaní prežívať tento pokoj v každodennom živote: v rodine, v práci, aj s tými, čo majú iný politický názor. Tento pokoj sa nebojí čeliť rozdielnym názorom, o ktorých treba hovoriť otvorene, ak chceme dosiahnuť hlbšiu jednotu v pravde. Tento pokoj od nás súčasne vyžaduje byť neprestajne pozorní, aby sa nič nedialo na úkor láskyplného vzťahu, lebo hodnota toho druhého je väčšia ako rozdiely, ktoré môžu medzi nami existovať.

„Kdekoľvek sa objaví jednota a vzájomná láska,“ hovorí Chiara Lubichová, „tam prichádza aj pokoj a dokonca pravý pokoj. Totiž kde je vzájomná láska, tam je aj určitá prítomnosť Ježiša medzi nami, a on je pokoj, pokoj s veľkým P.“

Jej ideál jednoty sa zrodil počas druhej svetovej vojny a hneď sa ukázal ako protielik na nenávisť a rozkoly. Odvtedy Chiara pred každým novým konfliktom vytrvalo predkladala evanjelióvu logiku lásky. Keď napríklad v roku 1990 vypukla vojna v Iraku, vyjadrila trpký údiv, keď počula „slová, o ktorých sme si mysleli, že sú už zabudnuté: ‚nepriateľ‘, ‚nepriatelia‘, ‚objavuje sa nevraživosť‘, a potom vojnové spravodajstvo, zajatci alebo prehry“ (...). S hrôzou sme si uvedomili, že je priamo do srdca zasiahnutý základný kresťanský princíp, Ježišovo prikázanie par excellence, to, ktoré nazval „nové“. (...) Namiesto toho, aby sme sa navzájom milovali a boli ochotní jeden za druhého zomrieť, hľa, ľudstvo sa znovu ocitá „v priepasti nenávisť“: opovrhovanie, mučenie, zabíjanie. Kládla si otázku, ako sa z toho dostať? „Medzi nami kresťanmi a veriacimi monoteistických náboženstiev – židmi a moslimami, prípadne s tými, čo boli v danom čase v konflikte, musíme – tam, kde sa dá – vytvárať nové vzťahy a prehlbovať tie, čo už máme.“

To isté platí pri akomkoľvek konflikte: medzi ľuďmi a národmi treba vytvárať vzťahy, pri ktorých si navzájom pomáhame, počúvame sa a zostávame v láske. A Chiara by ešte dodala: až po „pripravenosť zomrieť jeden za druhého“. Ak chceme druhého pochopiť, musím odsunúť vlastné argumenty a počítat' s tým, že nie vždy ho dokážem úplne pochopiť. Pravdepodobne aj druhý sa rovnako zachová ku mne a hádam aj on nie vždy rozumie mne a mojim pohnútkam. Snažme sa však aj napriek odlišnostiam a nepochopeniu zostať voči druhému otvorení a v prvom rade udržme s ním vzťah.

Evanjelium to predkladá ako imperatív: „žite jeden s druhým v pokoji“, čím dáva najavo, že to vyžaduje vážne a nel'ahké úsilie. Toto je jeden z najzákladnejších prejavov lásky a milosrdenstva, ktorý sme povolaní medzi sebou udržiavať.

Fabio Ciardi